

1 december

De eerste date voor Kerstmis

Kate Turner stapte voorzichtig op de knisperende, berijpte bladeren en probeerde niet uit te glijden en op haar achterste te vallen. Door de grote plastic bakken in haar handen kon ze niet zien waar ze haar voeten neerzette. Het was zo'n volmaakte wintermiddag met van die koude lucht die zo heerlijk fris in je longen voelde. De hemel was zo blauw als op een afbeelding in een prentenboek en haar adem veranderde in witte wolkjes die opstegen in de richting van de bleke winterzon.

Toen ze met haar rug tegen de deur van het Pear Tree Café duwde, gaf die mee. Het vriendelijke getingel van de belletjes boven haar hoofd kondigde haar komst aan. In het café was het druk, warm en lawaaierig, en het rook er sterk naar verse koffie. De condens op de ramen vertroebelde het uitzicht op de winterse buitenwereld.

Een paar cafébezoekers keken op van hun cappuccino toen ze binnenkwam en zwaaiden. Glimlachend knikte Kate naar hen. Matt keerde het dampende zwart-zilveren koffieapparaat even de rug toe om naar haar te grijnzen.

'Godzijdank!' zei hij, terwijl de donkere espresso in een kopje stroomde. 'Vanochtend waren de karamelbrownies opeens op. Ik was al bang dat de klanten zouden gaan muiten.'

Matts haar zat altijd in de war en stond nu rechtovereind, zoals je wel zag in van die trendy haarstylingreclames. Zodra hij gestrest raakte, haalde hij zijn handen erdoorheen, wat het zo mogelijk nog warriger maakte. Sommige mensen zouden zijn ongetemde bos haar rood noemen, anderen vonden hem eerder rossig blond. Vergeleken met Kates lichtgetinte huid was die van hem bleek, met sproeten die donkerder werden in de zon. Hij had er een hekel aan, ook al gaven diezelfde sproeten hem een jongensachtige uitstraling die vrouwen aantrekkelijk schenen te vinden. Zeker in combinatie met zijn diepliggende hazelnootbruine ogen, waarin volgens Sarah – zijn vriendin – permanent een intens intelligente blik lag. Kate vond overigens dat het eerder leek of hij zijn ogen permanent samenknep tegen fel licht.

Van achter in het café riep iemand opeens: ‘Hoorde ik daar iemand “brownies” zeggen?’

Matt maakte ruimte op de bar, waarna Kate met enige opluchting haar zware bakken kon neerzetten. Ze voelde dat haar wangen begonnen te gloeien door de warmte, terwijl ze haar sjaal afdeed en haar krullende haar, dat ze zo zorgvuldig getemd had, prompt ging kroezen in de dampige atmosfeer.

‘Hier, Terence! Verser kun je ze niet krijgen,’ riep ze.

Er klonk geschraap van stoelen, terwijl vaste klanten over slappende honden en tassen vol kerstaankopen heen stapten om een stuk van Kates brownie te bemachtigen.

‘Ik heb ook vruchtentaartjes meegebracht, zandkoekjes met sinaasappelschaafsel en stukjes chocola en chocoladerotsjes,’ zei Kate.

‘Je bent mijn redder in nood,’ zei Matt. ‘Wil jij alsjeblieft de bestellingen voor gebak opnemen, Carla?’

Hij overhandigde een notitieblokje aan de jonge serveerster, die zich meteen omringd zag door een kleine menigte van naar suiker snakkende klanten. Matt nam zijn positie bij de koffieauto-

maat weer in en Kate nam achter de bar plaats op een kruk naast de koffiemolen.

‘Wat wil je drinken?’ vroeg hij.

Intussen schonk hij eerst twee shots espresso in een brede kop voordat hij er opgeschuimde melk aan toevoegde. Toen het kopje bijna vol was, zorgde hij er met een vlugge polsbeweging voor dat er een karamelkleurig bladerpatroon in de latte ontstond. Hij zette het kopje op de bar achter zich, zodat Carla de koffie naar een klant kon brengen, waarna hij aan de volgende bestelling begon.

‘Een flat white, graag,’ zei Kate, terwijl ze haar jas uittrok en hem over de rugleuning van een gehavende oude bank hing.

‘Wauw!’ zei Matt. ‘Zie jij er even chic uit! Wat ga je doen?’

Onzeker streek Kate met haar handen over haar lange, gebloemde jurk en trok ze het vest erover strakker om haar schouders. Ze droeg niet vaak jurken. ‘Zie ik er te chic uit?’

‘Te chic waarvoor?’

‘Dat weet je toch wel,’ zei Kate op samenzweerderige toon. Ze boog zich naar hem toe en fluisterde: ‘Voor mijn eerste date.’

Matt leek het zich weer te herinneren. ‘O ja, dat was ik vergeten,’ zei hij. ‘Ja, veel te chic. Ga snel naar huis om die jurk om te wisselen voor een slobberige spijkerbroek en een coltrui.’

Kate stak haar tong naar hem uit.

‘Tjonge jonge, dus het is tijd voor de twaalf kerstwijpen.’

‘Hou op!’ siste ze. ‘Je weet heel goed dat het om twaalf kerstdates gaat!’

‘In de pub hoor ik toch echt iets anders,’ zei Matt, waarbij hij quasiafkeurend zijn hoofd schudde.

‘Misschien moet je minder platvloerse drinkmaatjes zoeken,’ zei Kate.

Grijnzend keek Matt haar aan, wat hem op een dreigende blik kwam te staan.

‘Dus het is een blind date?’ vroeg hij.

‘Niet helemaal,’ zei ze, bladerend door de foto’s op haar telefoon. ‘Ze vormen koppels op basis van profielovereenkomsten, waarna we een foto krijgen van onze date. Daaraan kunnen we hem of haar herkennen.’

‘Dus een roze anjer op je revers spelden is niet nodig?’

Kate trok een grimas.

‘En wie is de eerste gelukkige?’

‘Hij heet Richard en doet iets met hedgefondsen, al begrijp ik nog steeds niet precies wat dat zijn,’ vertelde Kate. ‘Hij is gescheiden en een toegewijde vader van twee kinderen.’

‘Hoe weet je dat hij toegewijd is?’ vroeg Matt.

‘Dat staat in zijn profiel,’ antwoordde Kate.

‘Aha, dan móét het wel waar zijn!’ zei Matt sceptisch. ‘Oké, laat maar eens een foto van deze wonderman zien.’

Kate toonde hem op haar telefoon een foto van een glimlachende donkerharige man. Hij was gladgeschoren, had brede schouders en poseerde in vol rugbyornaat en onder de modder met een rugbybal onder zijn arm.

Matt snoof misprijzend. ‘Hij ziet eruit als een moordenaar.’

Lachend zei Kate: ‘Welnee!’

‘Wedden dat hij een bloemkooloor heeft,’ zei hij, de foto bestuderend.

‘Nou, dat maakt mij niets uit,’ zei Kate. ‘Ik wil gewoon een leuke man leren kennen. Niet een of andere maniak of iemand die zich met witwaspraktijken of drugs dealen blijkt bezig te houden.’

‘Jemig, je hebt het wel heel erg voor je kiezen gehad!’

‘Ik vat mijn relatieverleden liever op als een stimulans om in actie te komen.’

‘Dat is een wel heel eufemistische manier om zoiets bizars en angstaanjagends te beschrijven.’

‘Nou, mijn ervaringen zijn in elk geval interessanter dan die van jou.’

‘Dan heb je mijn ex nooit ontmoet!’ zei Matt.

Kate schoot in de lach. Omdat Matt de dorpsmentaliteit zo goed kende, wist hij dat het beter was het roddelcircuit te accepteren en er deel van uit te maken dan zich ervoor af te schermen. Zo’n beetje de enige dorpsbewoner die Matts ex-vrouw had leren kennen was Evelyn. Zijn kortstondige huwelijk op tweeëntwintigjarige leeftijd was voer voor tal van geruchten gebleken. Er gingen allerlei verhalen rond over zijn mysterieuze voormalige bruid. Volgens het ene was ze lid van een sekte geweest, volgens het andere een juwelendief en soms werd zelfs gezegd dat ze – wat vrij ver ging – onder de patio begraven was.

Kate bevond zich in een gezegende positie, ze had namelijk maar liefst twee beste vrienden. Laura was de trouwe constante in Kates leven en zelfs een grote afstand of overvolle agenda stond die vriendschap niet in de weg. Haar vriendschap met Matt had zich op een heel andere manier ontwikkeld. In haar jeugd was hij eerst haar beste vriend geweest; daarna was hij het zwarte schaap geworden, waarna hij weer de rol van beste vriend kreeg toebedeeld. Er was een tijd geweest waarin Kate had gezworen nooit meer voet in zijn café te zetten, laat staan dat ze hem haar baksels zou verkopen.

‘Ik moet gaan,’ zei ze nu. ‘Ik heb met Richard bij een bankje op de brink afgesproken. Daarna lopen we samen naar het landhuis.’

Ze sprong van haar barkruk, deed haar jas aan en wond haar sjaal twee keer om haar hals. Vervolgens nam ze afscheid van de vaste klanten van de Pear Tree, die met hun mond vol taart terugzwaaiden.

‘Veel plezier!’ riep Matt boven het geroezemoes uit. Vervolgens begon hij luidkeels het bekende kerstlied te parafaseren: ‘Bij wip één deze Kerstmis gaf lieveling aan mij...’

Kate draaide zich om en stak haar tong naar hem uit.

‘Wacht!’ riep hij toen ze de deur al had geopend en er een ijskoude wind naar binnen blies.

Ze keek om en zette zich met toegeknepen ogen schrap voor nog een sarcastisch commentaar.

‘Vang!’ riep hij, terwijl hij haar een van de geruite dekens toewierp die de stoerste klanten gebruikten om warm te blijven als ze in koud weer op het terras zaten. ‘Het zal wel ijskoud zijn op die bank.’

‘Dank je wel,’ zei Kate, die de deken opving voor ze de kou in ging.

‘Ik wil niet dat je blaasontsteking oploopt!’ riep Matt haar na. Glimlachend schudde Kate haar hoofd, terwijl ze over het berijpte gras naar de bank liep.

De dorpsbrink was een grasveld in het midden van Blexford, omringd door het café, de pub Duke’s Head en een winkel op de hoek die klein was maar een vorstelrijk aanbod had en gerund werd door bezige bij Evelyn. Het compacte dorpscentrum was pittoresk gelegen te midden van bomen en huisjes.

Kate vouwde de deken uit, legde de ene helft op de bank en de andere helft over haar benen en ging zo zitten wachten. Een grote spar vol lichtjes prijkte trots in het midden van de brink en aan haken boven de ramen van de winkel en de pub hingen verschillende kleinere boompjes. Zelfs de kale takken van in de winter bladloze bomen waren overvloedig versierd met lichtsnoeren.

Op de richtingaanduiding voor Blexford Manor had iemand een knalrode kerstmuts gezet. Op dit moment reed er in die richting een gestage stroom auto’s en taxi’s, stuk voor stuk kandidaten voor de eerste date, nam Kate aan. Gewoonlijk was het nooit zo druk die kant op. Een paar Range Rovers pasten nauwelijks op de smalle toegangsweg en verscheidene auto’s werden in een parkeerhaven gezet, terwijl de bestuurders hun navigatie bestuurden.

Kate was blij dat ze weer in het dorp was komen wonen. In het begin had ze het stadsleven gemist, maar nu voelde het alsof ze

de vruchten van beide werelden kon plukken. Terwijl ze aan haar keukentafel werkte aan haar stofontwerpen, kon ze uitkijken over een diepe tuin met een moestuin erachter. En zodra de ontwerpen klaar waren om op stof gedrukt te worden, nam ze de trein naar haar kantoor in London en kon ze zich onderdompelen in het stadsgedruis. Toen ze hier opgroeide, werden bepaalde kanten van haar persoonlijkheid weerspiegeld door dingen die hier vanzelfsprekend waren: wandelen, het maken van trektochten en haar liefde voor de natuur, die de inspiratiebron voor veel van haar ontwerpen was.

Toch was de beslissing haar hele hebben en houwen op te geven om naar Blexford terug te keren haar niet makkelijk gevallen. Toen haar moeder er vier jaar geleden vandoor ging met Gerry – de makelaar die hen had moeten helpen na hun pensionering een kleinere woning te vinden – was haar vader, Mac, radeloos geweest van verdriet.

Het was voor iedereen als een donderslag bij heldere hemel gekomen. Het ene ogenblik waren haar ouders zich aan het voorbereiden op een rustig pensioen met z'n tweetjes, het volgende had haar moeder alles laten vallen en was ze naar Spanje afgereisd.

Om de een of andere reden had Kate altijd aangenomen dat haar moeder haar wilde haren wel kwijt zou raken als ze ouder werd en dat ze zou leren inzien wat voor lot uit de loterij Mac was. Maar noch haar moeders ambitie noch haar libido was met de jaren afgenomen.

Uiteindelijk was Matt degene geweest die Kate had gebeld om haar te waarschuwen dat Mac er mentaal steeds slechter aan toe was. Toen hij bij hem was langsgegaan, had hij hem stomdronken met zijn hoofd op tafel aangetroffen, met naast zich een lege fles whisky.

Dat telefoontje was het eerste contact tussen Matt en haar in tien jaar. Tijdens hun studie hadden ze knallende ruzie ge-

kregen, waarna ze alle contact hadden verbroken. Haar vaders slechte geestelijke conditie had hen gedwongen in beperkte vorm te communiceren door middel van berichtjes en incidentele telefoongesprekjes. Maar dit waren zakelijke, vormelijke informatie-uitwisselingen geweest.

Tijdens die eerste maanden had Matt door de week op Mac gelet, terwijl Kate elk weekend naar huis kwam om het dan van hem over te nemen. Elkaar ontlopen was in eerste instantie een peulenschil geweest, maar al snel werd duidelijk dat Macs toestand weinig meer met gewone zwaarmoedigheid te maken had. Uiteindelijk stortte hij volledig in en wilde Kate vaker bij hem zijn dan alleen in het weekend. Ze zegde haar flat in de Londense wijk Kennington op en verhuisde terug naar haar geboorteplaats.

Gelukkig hadden haar collega's bij het chique warenhuis Liberty begrip gehad voor haar situatie. Haar vaste contract werd omgezet in een freelancecontract, zodat ze thuis kon werken. Aan vergaderingen kon ze via Skype deelnemen en ze mocht foto's van moodboards en nieuwe ontwerpen via de mail versturen. Op deze manier kon ze zelf bepalen hoeveel ontwerptaken ze op zich nam, wat gedurende haar eerste jaar in Blexford van onschatbare waarde bleek te zijn.

Niet alleen haar vader was blij dat Kate was teruggekeerd naar het rustige dorpje in Kent, ook Laura was in de wolken, vooral omdat ze sinds kort wist dat ze zwanger was van haar eerste kind, Mina.

Laura was altijd al van plan geweest om na haar studie terug te verhuizen naar Blexford. Al sinds ze een klein meisje was, was ze dol geweest op Blexford Manor. Geschiedenis was helemaal haar ding. Zodra ze er oud genoeg voor was, had ze er een parttimebaantje weten te bemachtigen en de lord en lady van het landhuis hadden haar al half een baan toegezegd voor de periode na haar studie.

Matt en Kate daarentegen waren nooit van plan geweest terug te keren naar het slaperige dorpje van hun kindertijd. Maar soms weet het leven het tij op onnavolgbare wijze te keren.

Er streek een roodborstje neer op de armleuning van de bank. Verwachtingsvol keek het beestje haar met zijn gitzwarte oogjes aan, terwijl het zijn kopje schokkerig bewoog, alsof het aangedreven werd door een opwindmechaniek.

‘Ik ben bang dat ik niets te eten voor je heb,’ zei Kate.

Het roodborstje bewoog zijn kopje heen en weer.

‘Mijn date is te laat,’ vertelde ze het diertje.

Plotseling vloog het vogeltje op, waarbij het zijn poep liet neerkletsen op de betonnen platen rondom de bank.

Kate knikte bij de aanblik. ‘Precies, zo denk ik er ook over.’

De vogel ging zitten op een tak van de hulstboom bij de ingang van het kreupelbosje Potters Copse. Zijn rode borst stak duidelijk af tegen de donkere puntige bladeren. Kate haalde haar telefoon uit haar zak en nam er een foto van. De radertjes in haar hoofd begonnen meteen te draaien: stijve katoen, de weelderige bolling van een borst vol veertjes te midden van een omlijsting van flesgroene boombladeren, bol en glanzend en met messcherpe punten. Haar vingers leken automatisch naar een penseel te tasten.

Op achttienjarige leeftijd was ze er zo op gebrand geweest te ontsnappen aan het saaie gehucht dat ze vergat hoe mooi de wisseling van de seizoenen op het platteland was. Toen ze later was terugverhuisd, wijs geworden door het reizen en gehard door de stad, was alles om haar heen extra inspirerend, wat leidde tot een verandering van stijl en een nieuw vertrouwen in haar eigen textielontwerpen. Haar leidinggevendenden waren daar zo blij mee dat ze haar promotie lieten maken.

Haar vader werd langzaam maar zeker beter en toen hij grotendeels hersteld was, huurde hij een kleine cottage in de buurt van de brink. Omdat hij opnieuw wilde beginnen en Kate een huis

nodig had, nam zij de hypotheek van haar ouderlijk huis van hem over. Zo brachten ze tevreden hun dagen door.

Dit jaar had Kate sinds mei onafgebroken gewerkt. Elke week had ze vijf, soms zelfs zes ontwerpen per week afgeleverd, zodat ze in haar lievelingsmaand december met drie werkdagen per week zou toekunnen. Toen ze het drukke datingschema van de Twaalf Dates onder ogen kreeg, was ze daar blij om.

Ze wierp een blik op haar horloge. Het was tien voor vier en ze zat hier al twintig minuten te vernikkelen. Ze zouden nog flink moeten doorlopen als ze om vier uur in het landhuis wilden theedrinken. Haar maag rommelde. Omdat Lightning Strikes de telefoonnummers van hun klanten niet in hun profiel vermeldde, kon ze Richard niet eens bellen om te vragen of hij misschien verdwaald was. Toen haar gedachten naar de knetterende haardvuren in de reusachtige stenen haarden van het landhuis gingen, rilde ze van de kou en stopte ze haar handen onder de deken.

Blexford Manor was in de zeventiende eeuw gebouwd, waarna het dorp Blexford eromheen was ontstaan. Het landgoed was van familielid op familielid overgegaan en ooit was de familie Blexford de grootste werkgever van de regio geweest.

Maar als zoveel chique oude buitenhuizen was Blexford Manor inmiddels een bodemloze put. Rond de eeuwwisseling begonnen de schatkisten, die ooit eindeloos vol hadden geleken, leeg te raken. De twee zo kort op elkaar volgende wereldoorlogen hadden tragische gevolgen voor elke familie, en de familie Blexford was daar geen uitzondering op. De beau monde gaf steeds minder grote feesten en de bals, die ooit in het hele land tot de verbeelding hadden gesproken, leefden alleen nog in de herinnering voort.

Halverwege de jaren zeventig van de vorige eeuw stond de familie Blexford voor een belangrijke keuze: verkopen en verhuizen, of hun familiebezit commercieel exploiteren. Ze kozen voor het laatste en stelden Blexford Manor open voor het publiek. Tegen-

woordig woonden lord en lady Blexford grotendeels in de oost-vleugel van het landhuis en deelden ze hun huis met toeristen en trouwgezelschappen, en de komende maand ook nog eens met groepen hoopvolle singles op hun queeste naar liefde.

Het begon te schemeren. De hemel werd snel donkerder en ging van helderblauw naar bleek denim naar kil grijs, alsof iemand hem met een schakelaar dimde. De kerstverlichting in de ramen kwam flikkerend tot leven, terwijl de lucht steeds zwarter werd en ouders en kinderen terugkeerden van school. De takken van de oude spar kraakten toen het harder ging waaien. Kate trok de deken strakker om zich heen en wenste dat ze dubbele sokken in haar laarzen droeg.

Op dat moment werd er zacht een hand op haar schouder gelegd en ze draaide zich al verwachtingsvol om. Maar het was Matt, die haar een kartonnen beker met deksel voorhield.

‘Warme chocolademelk,’ zei hij. ‘Je moet het ijskoud hebben.’

‘Dank je wel,’ zei Kate. ‘Inderdaad, ik zit hier gewoon te rillen. Volgens mij laat hij me zitten.’

‘Misschien is hij verdwaald? Of heeft hij een ongeluk gehad?’

‘Of misschien beviel mijn foto hem gewoon niet,’ zei ze.

‘Nou, dan is hij stekeblind,’ was Matts commentaar. ‘Of gek, of allebei.’

Met een treurig glimlachje vouwde Kate haar handen om de beker om ze op te warmen.

‘Waarom kom je niet naar het café?’ stelde Matt voor. ‘Er woont hier een vrouw in het dorp die verrukkelijke karamelbrownies voor me bakt. Ik trakteer.’

‘Ik geef hem nog tien minuten.’

‘Je gaat hier toch niet tegen beter weten in eeuwig blijven zitten wachten?’ Matt kruiste zijn armen voor zijn borst om zich te beschermen tegen de kou. Hij was zonder jas naar buiten gekomen en zijn houthakkersoverhemd bood weinig warmte. De

blonde haartjes op zijn armen stonden rechtovereind. Matt was een meter negenzeventig, maar had het altijd betreurd dat hij niet net iets langer was geworden, al hielp zijn haar hem soms een handje als het rechtop stond. Hij was slank en kwam irritant genoeg nooit een grammetje aan, ook al schranste hij als een varken. Volgens Evelyn was dat omdat hij zo'n druk baasje was, volgens Kate was het extreem oneerlijk.

Kate lachte. 'Dat is niet mijn plan. Maar als ze me alle twaalf laten zitten, krijg ik misschien wel een of ander complex.'

Even later riep Carla: 'Matt! Telefoon! Iets met eendeneieren.'

'Ik kom eraan!' riep hij terug, waarna hij tegen Kate zei: 'Ik moet terug. Blijf hier niet te lang zitten. Ik heb geen zin om morgenochtend je bevroren lijk van de bank te moeten bikken.'

Dat beloofde ze. 'Bedankt voor de chocolademelk!' riep ze hem na, waarop hij zonder zich om te draaien naar haar zwaaide.

Matt had de Pear Tree geërfd van zijn moeder, Pip. Twintig jaar lang had die in het pand een bakkerij annex tearoom gerund, tot ze op een avond samen met Matts oudere zus, Corinna, verongelukte toen ze na een dagje winkelen terugreden. Matt was pas zeventien toen het gebeurde.

Na de dood van Matts moeder en zus had Mac Matt met allerlei praktische zaken geholpen. Via een paar advocaten hadden ze uiteindelijk Matts biologische vader weten op te sporen, maar omdat hij ervandoor was gegaan zonder een adres achter te laten toen Matt nog klein was, waren ze vreemden voor elkaar. Na het auto-ongeluk gaf Matt hem te verstaan dat hij niets met hem te maken wilde hebben of van hem verwachtte. Daarna kwam Mac in actie. Hij bracht en haalde de jongen naar en van uitvaart-ondernemers en handelde samen met Evelyn bijna al het contact met advocaten en banken voor hem af. Kate wist nog wel hoe vervelend haar moeder het had gevonden dat Mac en Evelyn zoveel tijd samen doorbrachten.

Evelyn was Matts peetmoeder en op alle fronten een lot uit de loterij voor hem, ook al had hij in zijn latere tienerjaren vaak flink met haar in de clinch gelegen. Pip en zij waren beste vriendinnen geweest. Ze hadden elkaar in de brugklas van de middelbare school in Great Blexley leren kennen en vanaf dat moment waren ze onafscheidelijk geweest. De manier waarop Evelyn over Pip praatte, deed Kate denken aan haar eigen vriendschap met Laura.

Toen Matts vader zijn biezen pakte, was Pip vijfendertig, had ze twee kinderen van onder de vijf en moest ze haar bakkerij annex tearoom draaiende zien te houden. Evelyn was Pips steun en toeverlaat waar het de praktische kant van het dagelijks leven betrof.

Toen Evelyns man onverwacht stierf, waardoor ze op vijftienveertigjarige leeftijd als weduwe achterbleef, bood Pip haar vriendin op haar beurt alle troost tijdens het rouwproces en was ze haar rots in de branding tot Evelyn het weer zelf redde.

Toen Pip haar testament opstelde, wees ze Evelyn aan als voogd van de kinderen, mocht er iets met haar gebeuren. In die tijd had die beslissing alleen een formaliteit geleken; niemand had verwacht dat het noodlot zo hard zou toeslaan.

Door de dood van zijn moeder en zus veranderde Matt, die voorheen een brutale, zorgeloze tiener was geweest. Hoe kon het ook anders? Onderhuids leken er continu overweldigend verdriet, verwarring en woede bij hem te borrelen. En daarachter giste stilletjes een soort gebelgdheid, het gevoel dat hij recht had op geluk, dat het lot hem iets verschuldigd was. Toentertijd had Kate het in elk geval zo gevoeld. Het was de nekslag voor hun vriendschap. Vriend- en vijandschap liggen maar een haarbreedte uit elkaar en als die minimale afstand overbrugd wordt, gaat dat zelden zonder slag of stoot.

Evelyn had Matt onder haar vleugels genomen en liet hem bij haar wonen. Fel als een leeuw vocht ze voor zijn belangen. Zo

zorgde ze ervoor dat zijn ouderlijk huis werd onderhouden tot hij oud genoeg was om er zelf te wonen. De bakkerij verhuurde ze aan een ouder stel, de Harrisons, die hem de daaropvolgende vijf jaar tot hun pensioen runden.

Tegen de tijd dat Matt tweeëntwintig was, pasgetrouwd en met een baan op zak bij een groot accountancybedrijf in Manchester en vooruitzichten op nog iets beters, nam hij de leiding over zijn financiën van Evelyn over en verhuurde hij de winkel aan een ander gezin. Helaas duurde het niet lang voor de tent failliet was en gingen die mensen er op een nacht vandoor met medeneming van alles uit de winkel wat maar iets waard was en met achterlating van een waslijst aan schulden.

Matt keerde niet terug naar Blexford om de toko te redden, daarvoor had hij het veel te druk met zijn onstuimige bruid en bloeiende carrière. Ook verhuurde hij het pand niet nogmaals, wel betaalde hij alle schuldeisers, waarna hij het pand afsloot en het achterliet als een lege huls, als een relikwie van zijn verleden. De Pear Tree Bakery was verworden tot geschiedenis, als een oud boek dat weliswaar nooit meer gelezen wordt, maar waar de eigenaar ook geen afscheid van kan nemen.

Kates moeder, die zelfs in die tijd al belangstelling voor onroerend goed aan de dag had gelegd, had Evelyn ertoe proberen over te halen Matt het pand te laten verkopen, zodat hij zijn verlies kon beperken. Evelyn had er echter al een sterk voor gevoel van gehad dat Matt, ook al wees alles toen op het tegendeel, op een dag zijn weg naar Blexford zou terugvinden.

Een paar jaar stond de Pear Tree leeg. Er waren planken voor de ramen getimmerd, de tuin was een woestenij en het interieur raakte steeds meer vervallen.

Zo nu en dan klauterde Kate over de tuinmuur als ze haar ouders een bezoek bracht. Dan waadde ze door het hoge gras en gluurde ze door kieren tussen de planken voor de ramen. Op die

momenten probeerde ze een glimp op te vangen van de fijne tijd die ze hier had doorgebracht. Alsof je herinneringen kon plukken als paardenbloemen, om zo het verleden weer in te stappen. Helaas bleef het steeds net buiten haar bereik.

Na zijn scheiding – het huwelijk had nog geen twee jaar geduurd – verhuisde Matt terug naar Blexford en betrok hij, precies zoals Evelyn had voorspeld, zijn ouderlijk huis. Hij was bijna vijftientwintig, single, en had zijn lesje geleerd. Nu bleek dat hij niet helemaal de verstokte stedeling was waarvoor hij zichzelf had aangezien. Tijdens zijn eerste jaar was hij druk bezig de oude bakkerij annex tearoom volledig op te knappen, waarna hij het Pear Tree Café opende.

Voor de renovatiewerkzaamheden had hij Macs hulp ingeroepen, een verzoek waaraan Mac maar al te graag gehoor gaf. Ondanks dat zijn dochter ruzie met Matt had, was haar vader altijd een zwak voor de jongen blijven houden. Omdat zij toch niet in de buurt woonde, deerde het haar nauwelijks. Al haar aandacht ging uit naar haar loopbaan bij Liberty en haar kersverse relatie met Dan, dus kwam ze nog maar zelden in Blexford. Anders dan bij Matt, paste het stadsleven Kate als een handschoen. Als je haar in die tijd zou hebben gevraagd terug te verhuizen naar het platteland, zou ze gesteigerd hebben.

Dan had de ware moeten zijn. Maar hoewel alle ingrediënten aanwezig waren, had Kate toch moeten concluderen dat de verhoudingen niet klopten. Ze waren elkaar op hilarische wijze tegen het lijf gelopen: zij maakte op zondagochtend een wandelingetje om haar kater te verdrijven en bukte zich om een plantje te plukken dat ze aanzag voor een klavertjevier. Dan was aan het hardlopen en draaide zich om, omdat hij dacht dat iemand hem had geroepen, vervolgens botste hij frontaal tegen Kate op, waardoor ze allebei languit op de grond vielen. Het was lust, als het al geen liefde was, op het eerste gezicht. Zij was vijftientwintig en toe

aan meer dan de losse scharrels waar ze zich tot die tijd mee had vermaakt. Hij was achtentwintig, een gevoelsmens, een outdoor-type en op zoek naar een partner die hem kon bijbenen. Dat kon Kate. Dan, die tuinarchitect was, was al even gefascineerd door de natuur als zij. Helaas waren ze hun fascinatie voor elkaar na een relatie van vier jaar wel kwijtgeraakt.

Toen Kate terugkeerde naar Blexford om voor haar vader te zorgen – net single en volop genietend van haar vrijheid nu ze het juk van een door tegenslagen geteisterde relatie van zich had afgeschud – was het Pear Tree Café veranderd in een bloeiende zaak die volledig werd omarmd door de inwoners van Blexford. Hoe wanhopig graag ze als tiener ook aan haar geboorteplaats had willen ontsnappen, toch vond Kate het niet leuk dat ze na haar terugkeer het gevoel had er niet meer bij te horen. Alsof haar claim op het dorp door Matts succes onrechtmatig was en ze niet meer hoorde bij de plek die ze haar thuis noemde.

Matt verhuurde zijn kersvers gerenoveerde keuken, die onlangs van de nieuwste apparatuur was voorzien, gedurende de avonduren aan Carla en haar moeder voor hun bedrijfje in kant-en-klaarmaaltijden en gaf boekenclubs en commissies die kwamen vergaderen korting op drankjes. In de kleine, hechte gemeenschap die Blexford was, was het café het middelpunt van het sociale leven geworden.

In het begin meed Kate het café als de pest. Als ze snakte naar een kop koffie reed ze naar Great Blexley en zodra ze Matt haar kant op zag komen, stak ze de straat over. Die eerste maanden dook ze regelmatig de bosjes in om zich te verstoppen. Ze gaf een kapitaal uit aan een koffiezetapparaat waar slootwater uit kwam om te voorzien in haar dwingende cafeïnebehoefte. Steeds manieren bedenken om Matt in zo'n klein dorp te kunnen ontlopen was geen sinecure.